

Τότε... «Και α και ου, κατάληψη παντού»!

«Μαριέττα - Κωστάκη, τα 'χετε χαμένα, ξυπνάει ο εφιάλτης του '91» (Μάιος-Ιούνιος 2006)

«Μαριέττα Γιαννάκου, τις καταλήψεις άκου και ρώτα τον Αρσένη τι σε περιμένει» (Μάιος-Ιούνιος 2006)

...και τώρα

«Όχι στην Τράπεζα Θυμάτων, δεν είμαστε γενιά προβάτων»

«7 ώρες σχολείο, 10 ώρες φροντιστήριο, κάτω το νέο Λύκειο κολαστήριο»

«Φοβάμαι για το μέλλον, γι' αυτό παλεύω για το παρόν»

«Δεν είναι τα βιβλία, δεν είναι οι βαθμοί, είναι που μας τρώνε όλη τη ζωή»

Με το παρελθόν δεν ξεμπερδεύεις εύκολα και είναι ξεκάθαρο ότι οι μαθητές θέλησαν να κλείσουν τους λογαριασμούς μαζί του και να ανοίξουν νέους με το μέλλον. Τα «αγέννητα» των μαθητικών καταλήψεων της περιόδου '90-'91 και του Κοντογιαννόπουλου και των κινητοποιήσεων εναντίον της αντιεκπαιδευτικής μεταρρύθμισης Αρσένη ('98-99) «έσκασαν ξανά μύτη», κάνοντας κομμάτια τα δεσμά των ψευδαισθήσεων και μαζί τους την ησυχία των δεσμοφυλάκων τους.

Ποια είναι όμως τα «καύσιμα» της μαθητικής έκρηξης που δίνει βαθύτερη κοινωνική διάσταση στις αντιδράσεις; Από πού αντλεί τα «πυρομαχικά» της η ραγδαία κλιμάκωση των μαθητικών αντιδράσεων;

Να το πούμε καθαρά: Το νέο Λύκειο μοιάζει με την ψευτοευγένεια μιας πρόσκλησης σε ανεπιθύμητους καλεσμένους, όταν υπάρχει η βεβαιότητα πως οι συνθήκες θα τους αποτρέψουν από το να τη δεχτούν. Μιλάμε για ταξικό ξεκαθάρισμα. Και αυτό, γιατί το νήμα που διαπερνά τις νέες ρυθμίσεις στη μεταγυμνασιακή εκπαίδευση είναι η έμφαση στις εξεταστικές δοκιμασίες στο Γενικό Λύκειο και το στένεμα των διόδων, η ώθηση μεγαλύτερου αριθμού νέων στην επαγγελματική εκπαίδευση-κατάρτιση, η μαθητεία στο Τεχνικό Λύκειο, η απλήρωτη εργασία-«πρακτική άσκηση» και η εναλλαγή από την απασχόληση στην ανεργία μέσα από τα λεγόμενα προγράμματα απασχόλησης ορισμένου χρόνου, τα οποία ουσιαστικά και τυπικά προσφέρουν δωρεάν εργατικό δυναμικό στους εργοδότες.

Στο πλαίσιο αυτό μπορεί κάποιος να ερμηνεύσει κατ' αρχήν τις μαθητικές κινητοποιήσεις, τους όρους της επώασής τους, καθώς και τις «διασυνδέσεις» τους. Είναι φανερό ότι οι αντιδράσεις των φοιτητών δεν έπεσαν ούτε «από τον ουρανό», όπως υποστηρίζεται από τους στενόθωρους οπαδούς του αυθορμητισμού, ούτε οργανώθηκαν από κάποια γνωστά ή άγνωστα «κέντρα», σύμφωνα με τις μυωπικές θεωρίες «περί υποκινητών». Αποτελούν, ανεξάρτητα από τα μηνύματα, τις «εγγραφές» και τις «καταγραφές τους», μια φυσική αντίδραση, τόσο φυσική όσο φυσικό είναι να βρέχει όταν συσσωρεύονται τα σύννεφα!

Ωστόσο, ας μην έχει κανείς ψευδαισθήσεις. Είναι σαφέστατο: Αν και οι αντιεκπαιδευτικές ρυθμίσεις που

έγιναν μέχρι σήμερα και το Νέο Λύκειο-καρμανιόλα «ρυμουλκούν» τη μαθητική αντίδραση, είναι φανερό ότι αυτή οριοθετείται και πριμοδοτείται από την άρνηση της προοπτικής «ενός παρόντος και ενός μέλλοντος», που συντρίβεται στην υπόσχεση μιας εργασιακής αβεβαιότητας έπειτα από αυτό.

Η κατάσταση στο Λύκειο που προετοιμάζει το τελικό χτύπημα στη δημόσια εκπαίδευση, η φαραωνική στάση του ΥΠΕΠΘ και οι περιφρονητικές για τη νεολαία πράξεις των διαχειριστών του απλώς λειτούργησαν σαν αναμμένο σπίρτο σε μια μεγάλης έκτασης και «έτοιμη από καιρό» πυριτιδαποθήκη: οι πραγματικές αιτίες είναι ο αποκλεισμός και η ματαίωση των προσδοκιών μιας ολόκληρης γενιάς που, βουλιαγμένη στην προοπτική της ανεργίας, αισθάνεται ότι την κορόιδεψαν. Είναι η Generation X των ΗΠΑ, η «εξαπατημένη γενιά» με τα λόγια του Pierre Bourdieu που γαλουχήθηκε με την ψευδαίσθηση ότι κυνηγώντας την ατομική λύση, τον βαθμό, το πτυχίο, το μεταπτυχιακό, θα έχει ανοιχτούς τους δρόμους της επαγγελματικής αποκατάστασης και της καριέρας.

Σ' αυτό το παρόν, που κυριαρχείται από την εικόνα ενός ναρκοθετημένου μέλλοντος, «βγάζουν τη γλώσσα τους» οι μαθητές, καθώς «άτακτα» αναζητούν ένα διαφορετικό μοντέλο ζωής, πέρα από την αδηφάγο ανταγωνιστική «ζούγκλα της αγοράς» που, δημιουργώντας τις δικές της αποικίες στον εκπαιδευτικό χώρο, απειλεί να ρουφήξει τη δημιουργική και απαιτητική πνοή τους.

Πηγή: efsyn.gr